

MOOISTE STAD DIE ER IS

**KORT
ROTTERDAMS**

Beeld: © Dana Romina Tietjen, 2016

Charlie Wijn

Wolfert van Borselen Tweetalig

De eerste deur ging open, een doffe wiet geur kwam naar buiten, “Wij hebben een Nederlands project waar wij een avontuur moeten beleven, onze vraag aan u is of ons een leuk verhaal wilt vertellen of misschien een rondleiding door uw huis wilt geven,” zei Dana. Die deur ging ook weer snel dicht: “Sorry, ik heb geen interesse.” De volgende deur ging ook weer meteen dicht.

Anouk en ik kwamen na de pauze ons Nederlands lokaal binnen. Er stond een donkere jongen naast onze docente, met knalblauwe ogen. Hij vertelde ons dat hij met zijn nieuwe boek een prijs had gewonnen. De naam daarvan kan ik mij niet meer herinneren maar wat ik me wel herinnerde was dat ik een trots gevoel kreeg. Ik was trots op een man die ik nog nooit eerder had ontmoet die een boek had geschreven over zijn wandeltocht naar Marseille.

Ons werd verteld dat wij een avontuur moesten beleven, Anouk, Dana en ik dansten het lokaal uit. Het plan was simpel, we zouden aan mensen vragen waar ze naartoe gingen en of we mee mochten. Dat duurde niet lang, toen schoot ons een nieuw plan te binnen. Aan onze school zit een flatgebouw vast, we zochten interessante namen uit en belde daar aan, maar niemand deed open. Bij het derde blok aangekomen, zonder ook maar iets van moed, kwam er een postbode naar buiten. Anouk keek naar mij en beide bleven we stil staan. Dana hakte uiteindelijk de knoop door en ging

naar binnen. Een nieuw avontuur ontstond, we gingen nu de huizen langs.

Toen we op de 6e en laatste etage aankwamen was onze hoop was ver te zoeken. Uiteindelijk ging bij nummer 398 de deur open en werden wij blij ontvangen door een vrouw die er echt goed ver-zorgd uitzag en om heel eerlijk te zeggen, als iemand die in zo’n flat zou wonen. Het huis was erg mooi, nadat zij ons vertelde dat zij een binnenhuisarchitect was geweest verbaasde mij dat niet. Het was een inspirerend moment, iemand had ons binnengelaten, niet alleen in haar huis maar ook in haar leven. Ze werkt in de gemeente van Oud-Beijerland, een dorp dichtbij waar Anouk woont. Het belangrijkste in haar leven waren kinderen, al lachte ze dat ze dat verschrikkelijk cli-ché vond en het eigenlijk niet wilde zeggen.

Helemaal hyper stapten wij het appartement uit. “Dit is echt wel leuker dan Blijdorp,” zei Anouk. Ons leek het een leuk idee om door de nooddeur te gaan zodat we nog even onze school van bo-ven konden zien. Verwonderd over het adembenemende uitzicht van Rotterdam en al zwaaiende naar onze vrienden was het weer tijd om terug te gaan. Tot ik zag dat de deur niet van buiten open kon, toen begon het avontuur pas echt.